

[Estrup]

ske profil, og den profil er blevet noget løftet og noget smukkere på det seneste, efter at det, man kunne kalde Foreningen til Boligministerens Forskønnelse, har været i gang.

Jeg synes, der er kommet nogle yderst fornuftige ændringer ind i loven, hvoraf man vel først og fremmest kan nævne den ændrede kvote i forhold til regeringens forslag for de almennyttige boliger, sådan at vi kommer op på 9.000 på ny, og forøgelsen af ungdomsboligkvoten til 3.000. Der er et klart behov for ungdomsboliger, og på begge områder er der et behov begrundet i flygtningesituationen.

I den forbindelse vil jeg godt knytte den kommentar til det, hr. Baadsgaard sagde om løsningen af flygtningeproblemet, at vi kan jo ikke løse flygtningeproblemet gennem nybyggeri, det er en selvfølge. De opgaver, vi står over for på flygtningeområdet, skal løses i løbet af det kommende år, ikke om 1 år eller 2 år eller længere tid, men i løbet af det kommende år. Det vil sige, at det er andre og utraditionelle løsninger, vi skal have frem, og bl.a. i den forbindelse skulle vi helst meget snart have et resultat af det udvalgsarbejde, som foregår i Boligministeriets regi. Jeg må indrømme, at jeg vil gerne bede om, at vi meget snart får en melding fra det arbejde. Jeg tror, det haster ganske voldsomt.

Men derudover hilser jeg også med glæde, at vi fastholder kvoterne for andelsboliger og lette kollektivboliger og dermed når op på et niveau for det støttede byggeri, som er det højeste i antal enheder nogen sinde, nemlig 17.000 enheder.

Det er også positivt, at vi nu får hævet rammebeløbet, sådan at vi ikke får ungdomsboligbyggeriet til at gå i stå, og at vi får forøget byfornyelsesmidlerne med 25 pct. Det er en helt nødvendig forøgelse, som jeg tror vil være til stor gavn i den kommende tid.

Alt i alt er der altså tale om et ganske smukt resultat, som vi fra Det Radikale Venstres side er godt tilfredse med.

Der er nogle forslag om ændring af finansiering, som man flytter fra grundkapital til indekslån både vedrørende det almennyttige byggeri og vedrørende ungdomsboliger. På det område må man givet sige, at finansieringen skal findes inden for Boligministeriets rammer. Jamen så kan vi formentlig støtte disse forslag. Det giver selvfølgelig nogle problemer, at man på den måde flytter nogle

af udgifterne frem i tiden, men hvis behovene er der her og nu, kan det forsvares. Det afgørende er selvfølgelig først og fremmest, at staten betaler rente- og afdragsbidrag, sådan at huslejen ikke stiger.

Det fører mig over til nogle kommentarer til byggeriet i 1987 og det, vi har været vidne til i det forløbne år – måske kan man tage mere end ét år.

Vi har i 1986 gentagne gange diskuteret udsigterne til en overophedning. Nogle har sagt, at vi har været i fuld gang med overophedningen. Når man kigger på resultatet af boligbyggeriet og på de påbegyndte boliger i 1986, så må man sige, at de 28.000 boliger, som formentlig er påbegyndt, ikke er overophedning, i hvert fald ikke i boligdelen af byggeriet. Det er ikke her, vi har begrundelsen for en eventuel overophedning. Boligbyggeriet svarer nogenlunde til det, man fra Budgetdepartementets side havde forventet ville være niveauet op til 1989-90, nemlig mellem 25.000 og 30.000 boliger.

I 1987, altså det kommende år, har jeg forstået at man i Boligministeriet nærmest hælder til at der vil blive tale om mellem 23.000 og 25.000 påbegyndte boliger, og det vil faktisk sige et niveau, der er lavere end det, vi har i år. Det skøn er naturligvis meget usikkert. Vi står over for både virkningerne af en skattereform og virkningerne af et indgreb, som vi havde i oktober i år, med ganske nye midler, hvor ingen af os præcis kan sige, hvor stærkt det vil virke.

Derfor er der ganske udmærkede begrundelser for, at vi nu har det højeste niveau nogen sinde for det støttede byggeri. Der vil være brug for det. Man kan vel oven i købet sige, at vi ikke kan udelukke, at der kan blive brug for mere. Det må tiden jo vise. Men i det øjeblik, hvor bunden er ved at gå ud af boligbyggeriet og af byggesektoren i det hele taget, kan der være brug for et beredskab. Men det går forhåbentlig ikke så galt.

Under alle omstændigheder synes jeg, der er grund til at anfægte det tal, de 12.000 enheder almennyttigt byggeri, som fremføres fra socialdemokratisk side, og påpege, at dette tal har vi kun opnået én gang tidligere, nemlig i 1982, og med den meget klare begrundelse, at på det tidspunkt havde vi ikke noget privat parcelhusbyggeri. Det er altså en helt anden situation end den, vi har i 1986, hvor vi givetvis har overskredet niveauet for